

Onsdag d. 13/12: Santa Lucia

Julie sad og stak til sin morgenmad. I baggrunden kunne hun høre fjernsynet, der pludrede og Jes, der travede frem og tilbage, i gang med en ophidset telefonsamtale.

"Ja, jeg siger dig, det var begravet i klitterne," udbrød han. "Og dér har Julie og hendes venner leget ude. Tænk, hvis der var sket dem noget!" Han stod bag ved hendes stol nu og lagde hånden på hendes skulder.

"Ja, hun har det fint," fortsatte han. "Hun er selvfølgelig rystet."

Julie bed sig i læben. Hun havde forsøgt at fortælle sin far om natnisserne, men han havde mildest talt ikke været modtagelig for lange historier om nisser.

"Jeg ringede til politiet med det samme," fortsatte han. "Ja ... Ja, men de ville ikke fortælle mig noget. Det var en arbejdssko, så jeg tænker, han kom ude fra byggepladsen. Nej, vi så kun foden, resten var begravet under sandet. Ja, det er utroligt ... Ja, jeg bliver i hvert fald hjemme, det er stensikkert. Og det samme gør mine børn. De skal ikke rende rundt ude i byen, mens der er en morder på fri fod ... Tak, men vi må klare os. Mon ikke der kommer kunder alligevel. Folk skal vel have et juletræ. Ja, vi ses. Pas på jer selv."

Jes lagde på og dumpede ned på stolen ved siden af Julie.

"Er du sikker på, at du har det godt?" spurgte han bekymret. "Du har slet ikke rørt din morgenmad."

"Jeg har det fint," svarede Julie. "Far, må jeg ikke nok tage i skole? Der er Luciaoptog i dag, og..."

"Ikke tale om," afviste Jes. "Du bliver her, så jeg kan være sikker på, der ikke sker dig noget."

Han smilede beroligende til hende.

"Bare rolig, politiet skal nok opklare sagen hurtigt," sagde han.

"Det tror jeg så ikke," surmulede Julie.

Jes sukede og rejste sig.

"Nu skal du ikke begynde med dine monsterhistorier igen, Julie," stønnede han.

Julie snurrede rundt på stolen.

"Men det er rigtigt," protesterede hun. "Klaus viste os det. Han havde bøger ... og der er et hemmeligt selskab..."

"Klaus? Hvem Klaus?" udbrød Jes.

"Gamle Klaus," sagde Julie. "Fra lokalarkivet."

Jes tog sig til hovedet. Han så meget træt ud.

"Du bliver hjemme i dag," gentog han. "Det er *ikke* til diskussion."

Med de ord gik han ud af køkkenet.

Julie smed arrigt sin gaffel på bordet. *Hvis bare, han gad at tro på mig, så kunne vi måske rent faktisk gøre noget*, tænkte hun.

Kurt Godtfredsen var i fjernsynet igen. Julie greb fjernbetjeningen og skruede op.

"... simpelthen ikke fortsætte på denne måde. Så må vi jo selv gøre noget. Det er vi jo vant til herude på landet."

Julie kneb øjnene sammen. Fårefolden bag de høje grantræer var fyldt til bristepunktet med får.

"Og tror du, det vil hjælpe at have alle fårene samlet her?" spurgte journalisten.

Kurt Godtfredsen trak på skuldrene.

"Det finder vi vel ud af," sagde han. "Men jeg er den eneste, der ikke har mistet nogen får endnu. Nu kan vi holde bedre øje med dem, og vi kommer til at gå patrulje hver nat. Hvis vi ser en ulv, så bliver det værst for den."

"Tak for din tid."

Julie greb sin mobil og ringede med det samme til Mie.

"Hvor er du?" spurgte Mie, da hun tog den. "Det ringer ind lige om lidt."

"Jeg kommer ikke," sagde Julie. "Min far vil ikke lade mig tage af sted. Han er bange for, at der er en morder på fri fod."

"Det er der vel også på en måde," svarede Mie. "Ej, det må have været uhyggeligt sådan at finde en fod ude i klitterne. Er du okay?"

Nogen snakkede til Mie.

"Henrik spørger, om det var ham fra gravemaskinen," sagde hun så.

"Det tror jeg," sagde Julie. "Men jeg kunne ikke se så meget. Har I hørt, at de har samlet alle fårene ude ved Kurt?"

"Ja," sagde Mie stille. "Hvad tror du, der kommer til at ske i nat?"

Julie så på fjernsynet. De viste billeder af klitterne nu, og af stedet, hvor hun og hendes far havde fundet liget.

"Jeg ved det ikke," sagde hun stille.

"Det ringer ind nu," sagde Mie. "Kan vi ikke lige skrives ved?"

"Jo," svarede Julie.

Mie lagde på. Julie stod lidt med mobilen i hånden og stirrede ud i luften. En lille vibration fortalte hende, at hun havde fået en besked.

Den var fra Mie.

Jeg er bange, stod der, efterfulgt af en trist smiley.

Jeg finder ud af noget, skrev Julie tilbage.

Så gik hun op på sit værelse og trak den store bog om natnisserne frem. *Natnissen er nataktiv*, læste hun igen. *Dens syns-, høre- og lugtesans er mange gange bedre end et menneskes.*

"Elektrisk lys," mumlede Julie. "Der var noget med lys."

Hun rettede sig op. *Gad vide, hvor alle vores lyskæder er*, tænkte hun.

Det var hendes mor, der plejede at pynte op til jul. Det blev aldrig til så meget, men hun havde haft to store papkasser fyldt med lyskæder. Gad vide, om hun havde taget dem med, da hun flyttede, eller om de stadig var nede i kælderen?

Julie lagde omhyggeligt bogen ind i mørket under sengen og skyndte sig nedenunder. Hun åbnede døren ned til kælderen og fortsatte ned ad trappen. Det var længe siden, hun havde været dernede sidst. Alligevel kunne hun tydeligt se, at der manglede noget. Hendes mor havde taget en masse ting med. Det ene hjørne var helt tomt, og selvom det bare var flyttekasser med gamle ting, så gjorde det Julie helt trist at se derhen.

Hun fandt hurtigt en kasse med julepynt, men der var ikke lyskæder i den. Øverst lå der en lille nisse-figur med rød hue og træsko på. Julie vendte den lidt i hånden. Så stak hun den i lommen.

Ved siden af kassen med julepynt fandt hun dét, hun ledte efter. Kasserne med lyskæder. Julie smilede triumferende. *Hvis natnisserne ikke kan lide lys ... Så skal de få lys*, tænkte hun. Hun løftede den ene kasse op og begyndte at kæmpe sig op ad trappen igen.

Oppe i gangen mødte hun sin storebror. Hans kinder og næse var rødmossede af den kolde luft udenfor.

"Hvad laver du her?" vrissede han. "Skulle du ikke være i skole?"

"Far har sagt, at jeg skal blive hjemme i dag," sagde Julie.

"Nå."

Christian så ud, som om han ikke forstod det, men at han egentlig også var ligeglad. Han nikkede ned mod kassen.

"Hvad laver du med mors gamle lyskæder? Er du nu også blevet mørkerød?"

Julie mærkede vreden brænde i brystet. Hvorfor skulle han være så modbydelig?

"Pas dig selv," råbte hun arrigt.

Christian gik til side og lod hende komme forbi.

"Hvis det stod til mig," råbte han efter hende, "så var alle mors ting blevet smidt ud for længst!"

Mie ringede igen, da skoledagen var forbi. Julie sprang ned fra trappestigen, rev en handske af og fiskede mobilen op ad jakkelommen.

"Hvad så?" sagde hun forpustet.

"Har du fundet ud af noget?" spurgte Mie.

Julie kunne høre på larmen i baggrunden, at de stadig var på skolen.

"Klaus har skrevet noget om, at de ikke kan lide lys," sagde hun. "Jeg ved ikke, om det virker, men jeg har sat lyskæder op rundt om hele huset nu."

"Lyskæder?"

Mie lød, som om hun ikke var helt med.

"Ja," sagde Julie. "Jeg har plastret hele huset til med lyskæder. Lidt ligesom Klaus har puttet gran op på hele sit hus. Vi bliver det mest oplyste hus i hele Søndre Frevsinge."

"Vi har allerede lyskæder rundt om huset," udbrød Mie, nu lidt mere selvsikker. "Så måske virker det som en slags ... nisse-værn."

"Det håber jeg i hvert fald," sukkede Julie. "Det har virkelig taget mig lang tid at sætte op ... Mine arme er helt slatne."

Mie snakkede med nogle andre, som sikkert var Henrik og Alex. Henvendt til Julie sagde hun:

"Jeg ville ønske, vi kunne sove sammen alle sammen. Men mine forældre synes, at vi skal holde en pause med at ses. De tror, vi har dårlig indflydelse på hinanden."

Julie nikkede for sig selv. Hun fik med garanti heller ikke lov til at tage nogen steder.

"Du må hellere komme hjem, før det bliver mørkt," sagde hun.

Jes kom rundt om hjørnet i samme øjeblik, som Julie lagde mobilen tilbage i lommen. Hun havde ikke set ham hele dagen, heller ikke til frokost.

"Hvad laver du her?" sagde han og smilede til hende.

Julie nikkede op mod huset, som lignede at det var blevet hjem for en edderkop, der spandt sit spind med lyskæder. Det var ikke det kønneste syn, men de sad i det mindste godt fast.

"Så det er dét, du har lavet hele dagen," konstaterede Jes.

"Noget skulle jeg jo lave," sagde Julie tvært.

"Hm," sagde han og betragtede hende.

Julie så væk. Hun brød sig ikke om, når han så sådan på hende. Hans øjne skinnede af faderlig omsorg og medlidenhed og fik hendes læbe til at bæve. Han gik hen til hende og satte sig på huk.

"Jeg er ked af det, der skete i går," begyndte han. "Jeg skulle have lyttet til dig. Du skulle ikke have set... dét, du så ude i klitterne. Og så oven i skilsmissemis... Jeg ved, at det har været meget hårdt for dig."

"Men far," protesterede Julie. "Du hører stadig ikke efter. Det her har jo slet ikke noget med mor at gøre."

Jes smilede overbærende til hende.

"Det tror jeg, det har," sagde han. "Du har opført dig sært hele julen. Og det er helt normalt, når ens forældre bliver skilt."

"Nej, far," sukkede Julie. "Jeg er ligeglad med det lige nu."

Jes så hende i øjnene.

"Holder du stadig fast i monsterhistorien?" spurgte han.

Julie kunne høre trætheden i hans stemme, men hun nikkede alligevel. Han var nødt til at høre på hende før eller siden. Var han ikke?

"Det er altså rigtigt, far," sagde hun. "Det er dem, der har spist fårene. Og nu er fårene blevet hegnet inde, men monstrene er stadig sultne..."

Jes tog sig til hovedet.

"Du er godt klar over, at alle i byen er enige om, at det er en ulv, ikke?"

"Så tager alle i byen fejl," sagde Julie og stak hagen i vejret.

Jes nikkede bare.

"Jeg har hyret mere hjælp ind til plantagen," sagde han så. "Fra og med i morgen kan jeg følge mere med i, hvordan du har det."

Julie fik en klump i halsen og greb hårdt far om sin far.

"Du må ikke gå ud i plantagen i nat, far," sagde hun med gråd i stemmen. "Du skal blive indenfor. Også Christian. I må ikke gå ud, når det er mørkt."

Jes lagde armene omkring hende og strøg hende over håret.

"Okay, Julie. Okay," sagde han. "Vi holder os inden døre. Nå, skal vi tænde lysene?"

Julie hulkede lidt ind i hans ærme. Så nikkede hun.

De gik indenfor sammen. Julie snøftede og tørrede næsen. Hun håbede ikke, at Christian så hende lige nu. Så ville han sikkert gøre nar ad hende igen. Jes fumlede lidt med kontakterne inde i gangen.

"Så skulle den være klaret," sagde han.

Julie gik hen til vinduet og så ud. Huset var lyst op i et væld af gule, grønne og røde nuancer. Det så helt perfekt forfærdeligt ud. Hun kunne mærke en lille flig af sin angst falde af. Så lukkede hun døren og låste den.

Den nat var det meget svært at falde i søvn.

Julie lå og gemte sig under dynen, mens hun lyttede til vinden, der hylede uden for vinduet. Hun kunne se julelysene flakke på den anden side af gardinerne.

Den lille nissefigur, hun havde fundet i kælderen, stod nu på hendes skrivebord. I skæret fra hendes natlampe kastede den lange skygger op på væggen. Hun gøs og trak dynen endnu længere op om sig.

Hendes mobil vibrerede, og hun fór sammen. Det var Alex.

Jeg kan ikke sove, skrev han, efterfulgt af en bange smiley.

Heller ikke mig, skrev Julie tilbage. *Har du tændt lys over det hele?*

Ja, skrev Alex tilbage. *Min far har ladet tyverilamperne være tændt udenfor. De er vist også bange for morderen, som åbenbart lister rundt.*

Jeg er ligeglad med, om de tror det er en morder, skrev Julie. *Så længe de holder natnisserne væk.*

Ja, skrev Alex. *Så sendte han en glad smiley. Sov godt,* skrev han. *Ses vi i morgen?*

Jep, skrev Julie. Så lagde hun mobilen fra sig. Det føltes godt at have skrevet med ham. Hun lukkede øjnene og smilede for sig selv. *I morgen, tænkte hun. I morgen bliver alting bedre.*

Det er jeg sikker på.